

[Christmas Møller.]

at der efter den alt gældende Lov var ydet betydelig Refusion. Det vil vi jo i Udvalget kunne faa Udtalelser om og en nærmere Redegørelse for fra Ministeren. Jeg har fra en Købstad netop modtaget Klage over, at Ministeriet kun havde udbetalt Halvdelen af den i Loven fastsatte Refusion af Krisehjælp til arbejdsløse, men det vil jo i Udvalget kunne blive klarlagt, hvorledes Forholdet er. Saaledes som mange Kommuners Økonomi er, kan der ikke være den fjerneste Tvivl om, at vi ikke kan skabe en Lovgivning, hvorefter Kommunerne skal staa i Forskud med Pengene, thi det kan de simpelt hen ikke.

Jeg gentager: Der kan ikke være den fjerneste Tvivl om, at hvad enten Julen nærmer sig eller ikke, maa man have den samme Indstilling overfor de socialt ulykkeligst stillede i vort Land, de arbejdsløse, at man gerne vil yde dem en Hjælp; men man maa ogsaa være klar over, at Forholdene former sig saaledes, at skal der skabes en forstandig økonomisk Baggrund for, at noget saadant kan gøres, saa maa der Plan i den offentlige Økonomi, og vi maa have Klarhed over disse Planer, og saa maa der ogsaa være Plan i hele det effektive Arbejde til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, som det først og fremmest er nødvendigt at iværksætte.

Rager: Hvis jeg tog det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen til Eksempel, saa vilde jeg ikke have forlangt Ordet anden Gang under denne Forhandling, for hvad det ærede Medlem sagde anden Gang, viste saa tydeligt, at man skal aabenbart indskrænke sig til en Gang. Den Tale, det ærede Medlem holdt første Gang i Dag, synes jeg var en fornuftig, en afvejet, en klar og rolig Tale; det ærede Medlem oplyste os den Gang om, at han ikke havde talt med sit Parti, men med den Indflydelse, han har i denne fortrinlige Mekanisme, er der ikke Tale om andet end, at det skal jo nok følge ham. Men da det ærede Medlem anden Gang havde Ordet, synes jeg, det var, ligesom han var blevet lidt anderledes indstillet, trods det, at jeg fandt, den højtærede Socialminister paa mange Punkter havde givet ham overordentlig imødekommende Svar.

Jeg tror, det altsaa er forkert i hvert Fald anden Gang at tale for længe, saa naar jeg har sagt dette til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, skal jeg derudover kun sige til ham, at naar han og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nu i Dag møder op og forlanger Finansplan, ja, saa

synes jeg i og for sig, det er et lidt søgt Øjeblik.

Men det er jo noget, vi har set før, at de 2 Oppositionspartier interesserer sig for Finansplanen, hver eneste Gang der er Tale om at bruge Penge til de arbejdsløse. Saa melder det sig, hver eneste Gang. De ærede Medlemmer vil sikkert huske, at i et af de mange Udvalg, vi har haft gennem Aarene, i April—Maj Maaned var det vist, sad vi om Aftenen og talte med Finansministeren om en Finansplan i det hele taget i Anledning af en midlertidig Understøttelseslov. Jeg kan ikke lade være at faa en lille Smule daarlig Smag i Munden, naar Interessen for Finansplanen altid melder sig, netop naar der er Tale om Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Jeg vil derefter gerne sige om dette Lovforslag, at det jo udover at hjælpe de kriseramte desuden tilsigter at hjælpe Kommunerne økonomisk. Mange af disse Mennesker vil med den nuværende Lovgivning ellers komme paa Fattigvæsenet, og her vil jeg gerne sige til de Herrer fra den Side, at jeg tror, de skal opgive den Kølighed, der gaar gennem deres Anden-Taler i Dag og vende tilbage til de heldigere Første-Taler.

Og særlig til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen vil jeg sige, at er der noget, der kunde tænkes at slaa Selvhjælpsvillien ned, var det vel netop en Masseoverføring til Fattigvæsenet. Jeg vil lægge særlig Vægt paa dette. Jeg tror ikke, vi staa os ved herhjemme at gøre Vejen til Fattigvæsenet saa bred, at den efterhaanden betrædes med en vis Sindsro, idet man siger: Naa ja, den Vej skal nu alle vi før eller senere — og med „alle vi“ mener jeg alle de unge Mennesker, der er blevet udlært i disse Aar, er blevet færdige med deres Læretid her i Krisetiden, og for hvem der i Virkeligheden ikke er meget Haab; thi at faa Arbejde nu er omtrent udelukket, og naar Arbejde igen kan gives, staa der andre, som nylig er blevet udlært og endnu har de manuelle Færdigheder. Derfor tror jeg, man skal vogte sig vel for at gaa den Vej.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har jeg ogsaa en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem erklærede, at dette Forslag ikke ramte det, som de arbejdsløse selv havde krævet. Nej, det gør det ikke, og det ærede Medlem vil sikkert aldrig her i Rigsdagen se vedtaget noget Forslag, der giver fuldt og helt, hvad de kræver, til Fordel for hvem det vedtages, og saa kan det være ganske lige meget, om det er arbejdsløse eller Husværter, Sagførere, Læger, eller hvem det er, ganske ligegyldigt: de faar aldrig det helt